

[Glistrup]

Nu kan man selvfølgelig meget let ironisere over, at det lykkes regeringen i kraft af de 3 nordatlantiske medlemmer fra Færøerne og Grønland og i kraft af hr. Lindinger lige at slæbe et skrabet flertal sammen for at få disse lovforslag om forværrelse af befolkningens forhold gennemført.

Men det, der er sandheden, og det ved vi alle sammen, er, at hvis f. eks. de konservative eller centrum-demokraterne havde fået tilbuddet om at sidde på de ministerstole, hvor venstres folk sidder i dag, havde de med glæde trippet derhen og været stolte og begejstrede over at deltage i at skrabe endnu flere penge hjem fra befolkningen på den måde, som det altså nu er blevet venstreministrene beskåret. For at få ministertaburetterne må man være med til denne ganske meningsløse forøgelse af skatteplyndringen.

Men der må komme den dag – om ikke før, så når Danmark sættes under administration på grund af den stadig stigende gældsætning til udlandet – hvor det andet alternativ kan komme frem, hvor det er fremskridtspartiet, der kommer til at befolke ministerbænkene, og da må man bare håbe, at det ikke er lykkedes de gamle partier at køre Danmark yderligere i sæk, selv om det, man vil vedtage her i dag, i allerhøjeste grad er et trin på vejen til Danmarks fallit. En fallitpolitik gennemført med den afgørende stemme fra en fallent. Velbekomme!

Formanden:

Jeg håber ikke, jeg forstod hr. Glistrups bemærkning rigtigt. Ellers vil jeg sige, at jeg må påtale både den og andre bemærkninger, der går på medlemmernes private forhold.

Hjortnæs (S):

Vi har jo både ved første og anden behandling haft en meget indgående debat om regeringens kriseplan, og jeg troede egentlig, vi kunne slippe for en længere debat her ved tredje behandling.

Men nu er der altså åbnet op, og det giver mig så anledning til at sige for det første, at den meddelelse, som handelsministeren netop har givet folketinget, har jo nok bedrøvet nogle og har måske glædet andre.

Jeg har tidligere sagt, at styrken og alvor i den offentlige kritik, der har været rettet mod forslaget om en bilfri dag, var sådan,

at det måtte give anledning til overvejelser i regeringen. Disse overvejelser er nu endt, og forslaget er opgivet. Det tager den socialdemokratiske folketingsgruppe til efterretning, men vi erkender også, at situationen er så alvorlig, at det kan blive nødvendigt på et senere tidspunkt at indføre restriktioner.

Må jeg så i øvrigt sige, inden vi nu går over til den endelige afstemning om regeringens kriseforslag, at regeringens oplæg ikke er den endelige løsning på det danske samfunds økonomiske problemer. Det er alene en nødvendig, og jeg vil gerne sige helt nødvendig politik for at modvirke energikrisens skadelige virkninger.

Indgrebs helt nødvendige karakter understreges i øvrigt af den allerseneste udvikling på oliemarkedet. Selv om vi endnu ikke kan beregne de nye olieprisstigningers betydning for dansk økonomi, står det i hvert fald helt klart, at vore problemer ikke er blevet mindre.

På den baggrund forekommer det mig fortsat uforståeligt, at partier, der erkender nødvendigheden af kriseindgrebet, alligevel ikke vil medvirke.

Jeg har naturligvis noteret mig hr. Melchior's indlæg i debatten i går. Hr. Melchior bebrejdede mig min anvendelse af begrebet politiske grunde og fandt, at jeg kastede skarn på begrebet politik eller politisk. Må jeg sige til hr. Melchior, at jeg har den største respekt for den demokratiske beslutningsproces, og jeg anerkender hver enkelt politikers og hvert enkelt partis ret til at kæmpe for at realisere det, de anser for politisk rigtigt, men der er situationer, hvor det ikke er politisk købmændskab, det drejer sig om. Det er ikke socialdemokratisk reformpolitik eller venstrereformpolitik, regeringen har fremlagt for folketinget. Det er ikke en situation, hvor vi gerne vil have nogle af vore mærkesager igennem, og hvor andre, hvis de skal medvirke, derfor kan kræve sig betalt. Det er den hårde økonomiske virkelighed, der presser disse lovforslag frem, og der er ikke noget realistisk alternativ, hvad bl. a. hr. Melchior og hr. Brusvang selv har erklæret fra denne talerstol.

I den situation skal der ikke handles, i den situation skal der optrædes ansvarligt. Det styrker bestemt ikke tilliden til det politiske demokrati, at et parti, som gerne vil betegne sig selv som ansvarligt, forsøger at udnytte